

1—2—3 Mill. Kr., vil det sige, at ved at vedtage Kommissionens Forslag, det, der er Regeringens Forslag, det, som nu er slaaet ihjel i Folketinget, binder man sig teknisk set til at forvalde en Befæstelse mod Havet, som vil andrage 1 Mill. eller 2 Mill. Kr. eller maaske mere. Paa den anden Side staar det Forslag, som er fremkommet fra Ingeniørkommissionen, det, som kort og godt lyder paa at kaste Graven til og aabne et andet Sted, aabne foreløbig ved Nymindegab og maaske derefter aabne et andet Sted. Det stemmer jeg for, og det tilraader jeg Landstinget at tage i den Form, det har faaet i Folketinget. Det kan godt være, at det ikke er den bedste. Det kan godt være, at man kunde have opnaaet noget mere Klarhed, end der just ligger i Forslaget, saaledes som Folketinget har vedtaget det, men jeg kan ikke tænke mig, at der er Tid til at ændre ved den Sag nu, da jeg maa have den Opfattelse, at Rigsdagen har ikke langt tilbage. Havde jeg en anden Opfattelse, vilde jeg ubetinget tale for og virke for det Forslag, som min ærede Meningsfælle derhenne (Rambusch) før talte saa udførligt og godt for, thi jeg tror, at hans Tanker ere gaaede den rigtige Vej. Jeg tror, at en sikker Løsning ligger deri at lave noget Sluseværk, men, som sagt, jeg kan ikke tro andet, end at Rigsdagen har et meget kort Liv tilbage, og derfor synes jeg ikke, at man tør indlade sig paa nu at stille nye Forslag til Folketinget, hvad muligvis kunde resultere i et Fællesudvalg. Jeg kan ydermere ikke tænke mig, at man i denne Sag kan forhandle i et Fællesudvalg, thi der er jo intet Midtpunkt muligt, der er ikke noget Sted, hvor man kan dele. Meningerne staa her for eller imod: skal man lukke eller ikke lukke. Jeg synes ikke, at Sagen for saa vidt egner sig til Fællesudvalg, men jeg beder indtrængende om, at man vil tage det under Overvejelse, om man ikke gør rigtigst i, selv om Sagen nu gaar i Udvalg, hvad den vel gør, at vedtage den uforandret, saaledes som den er kommen fra Folketinget. Den har jo umiskendelig den Dyd at være den billigste Udvej. Den kalkuleres til 700,000 Kr. og maaske der kommer 100,000 Kr. til for Aabningen af Nymindegab. Det andet Forslag er paa en Million eller nøjagtigt 994,000 Kr. Altsaa, der skulde være sparet et Par hundrede Tusinde Kroner, og det er jo værd at tage med i disse for Statskassen ikke særlig ophøjede Tider. Men navnlig vilde jeg ønske, at man vilde gaa den Vej uden Betænkning, da det er saa

sent, at man ikke kan betænke sig, fordi der i Sagen ligger et Retsstandpunkt, som Landstinget ikke bør forlade. Det er tilsagt os — jeg gentager det —, at hvis Kanalen viste sig at være mislykket, skulde den kastes til, og det er tilsagt os, at Nymindegab-Løbet skulde holdes aabent. Her maa man huske paa, at man ved at lukke Nymindegab-Løbet har afskaaret, jeg kunde næsten sige, Livsmulighederne for en hel Bunke Mennesker. Nymindegab var et blomstrende Fiskerleje. Det led Nød, den Gang Venstres øverste Fører gennemførte en Afkortning af Varde-Nymindegab-Banen, som var paa den store Liste i Jernbaneloven af 1894. Den hed Varde-Nymindegab-Banen. Den højtærede Folketingsmand for Ringkøbing (J. C. Christensen) fandt paa et noget senere Tidspunkt Lejlighed til at gennemføre en Afkortning af den, saa at den kom til at hedde Varde-Nørre Nebel-Banen, og Banen gaar den Dag i Dag kun til Nørre Nebel. Man lod altsaa Nymindegab ligge en Mil fjernet fra Jernbane. Enhver kan sige sig selv, hvilken Tyngde og Bekostning denne Forandring betyder. Man kan have aldrig saa rigt Fiskeri ved Nymindegab, det bliver besværligt at bringe Fisken til Markederne og opnaa gode Priser, naar man først skal køre den en Mil pr. Vognakse. Nymindegab led altsaa anden Gang en sørgelig Skæbne, nemlig da man vedtog Anlægget af Kanalen ved Hvide Sande. Det synes jeg, man skulde gøre godt nu paa den Maade, hvorpaa det kan gøres godt, simpelthen ved at lukke Hvide Sande og saa se, om Nymindegab-Løbet kunde strække til, og ellers aabne et Løb Syd paa, dels for Nymindegabs Skyld, dels overhovedet for Sikkerhedens Skyld. Vandbygningsvæsenet er jo af den Opfattelse, at man kan holde usikrede Løb til Vesterhavet ved den sydligste Ende af Ringkøbing Fjord, og at man altsaa kan spare et Par Millioner, som Sikringen ved alle de andre Steder, hvor der har været Tale om Ud løb til Vesterhavet, maatte medføre. Jeg beder altsaa, at man betænker den Nød, man har bragt over Nymindegab, og søger at gøre den god igen. Jeg beder ogsaa betænke den Nød, man stødte de mange i — det er særlig den højtærede Minister, jeg henvender mig til — ved at lade Hvide Sande ligge aabent, saaledes at man i Fjorden og i de tilgrænsende lave Lande kunde opleve en Storm som Novemberstormen af 1911, den 5. og 6. November, der jo omringede mange Huse og satte dem under Vand og voldte al den Nød og For-